wi ja kolm päewa wee ja leiwa pääl istumist wangitornis.

Minul ei ole enam muud jutustada, kui et sügise Mart iluse Maretiga pulma pidas ja pärast önnelikult elas. Juba kahe aasta pärast sai ta ise peremeheks ja elab weel praegugi. K. A. H.

Mõndasugust.

Tark otsus.

Ludwig XIV. kuulus ja wägew Prantsuse kuningas, küsis kord oma kuulsa ministri Colbert'i käest: „Kust see tuleb, et minul suure ja pereka Prantsusemaa kuningal mitte wõimalik ei ole wäikest Hollandimaad ära wõita ja oma alla heita?" Minister wastas: „See tuleb sest, et ühe maa suurus mitte üksi tema maapinna laius ja pikkus ei ole, waid tema inimeste olust ja waimust. Et Hollandi rahwas nii usin, töökas, kasin ja kindel on, selle pärast on teda üpris raske ära wõita ja alla heita."

Rooma pillamine.

Rooma jutustaja Julius Capitolinus kirjutab: „Keiser Caracalla tahtis kord toreda söömaaja anda. Ta kutsus kaksteistkümmend inimest wõeraks, mis koguni selle aja kombe ja Rooma wana-sõna wasta oli: „Seitse wõerast teewad wõeraspidu, aga ühekса juba lärmiwa seltskonna." See keisri meelest „wäike" wõeraspidu maksis aga meie raha järele üle kolmesaja tuhanda rubla. Ei ole just teada, kuda keiser oma wõeraid üles pidas, aga muidugi ei olnud söögid wist odawamad kui need asjad, mis külalistele weel pääle selle kingiti; sest iga üks sai selle poisi ja ka ettelõikaja, kes teda laual talitasiwad, siis ka weel kuldsed waagnad, kus pääle talle söögid ette kanti, omale kingituseks. Inimesi kingiti sel ajal ju ka. Pääle selle saadeti igale ühele wõeralle igast tõuust kodu- ja metsa-loomadest, kelle